Stanisława Moniuszki

SZÓSTY

Śpiewnik domowy

zawierający

Ballady i Poezye

ADAMA MICKIEWICZA

z portretem te-goż.

Cena { R. sr. 5. / Złtp. 33 gr. 10.

WILNO
NAKŁADEM JÓZEFA ZAWADZKIEGO.

J.Z.15.

Zakład Litogr. C.G. Rödera, Lipsku

Michalinie z Moniuszków Wańkowiczowej.
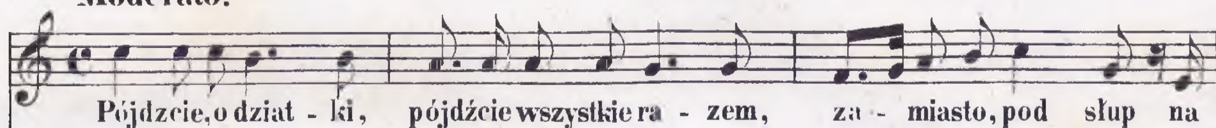
POWRÓT TATY.

Ballada.

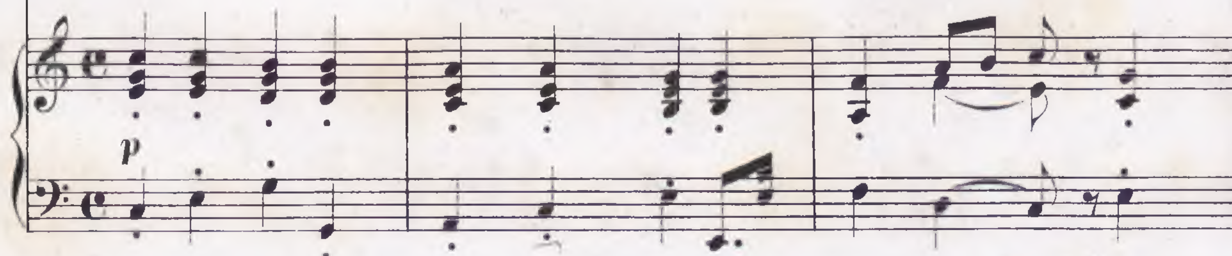
St. Moniuszki.
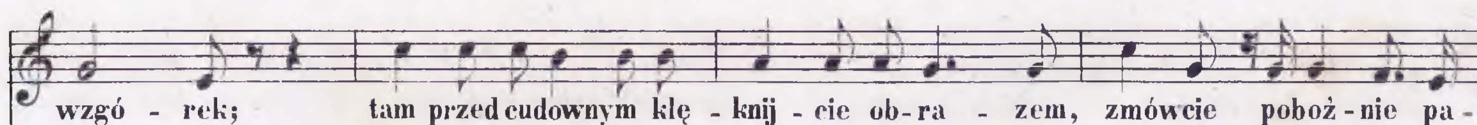
Moderato.

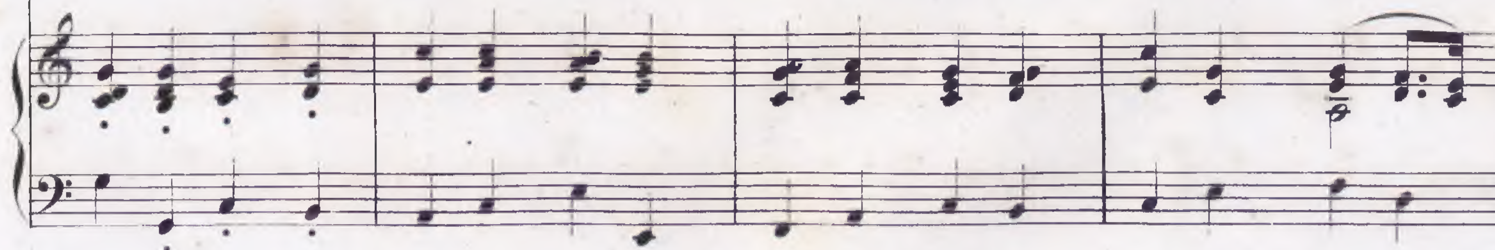
Głos.
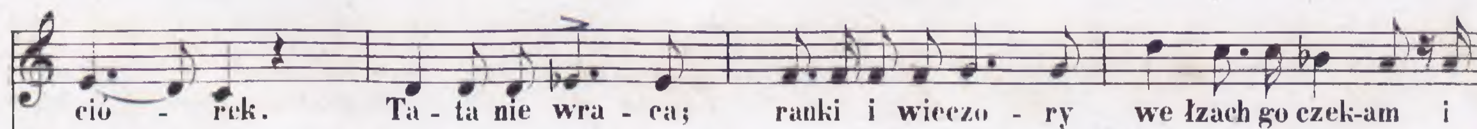

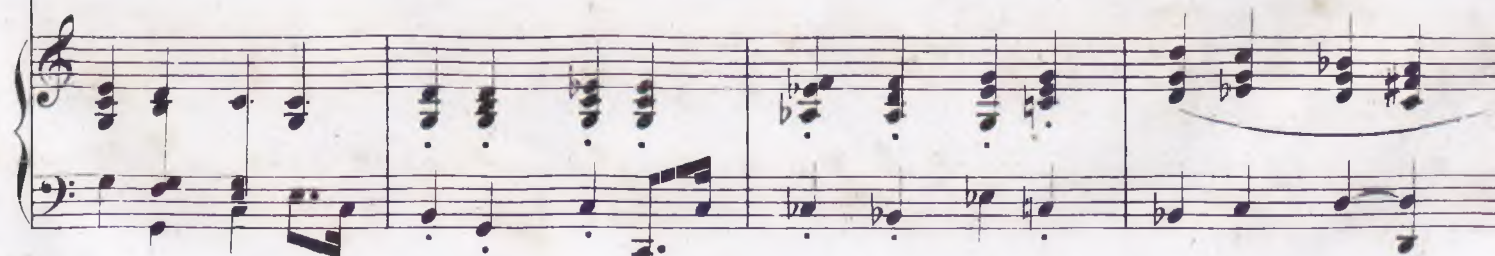
Fortepian.

trwo - dze; rze-ki rozla - ły, - peł-ne zwierza bo - ry, a peł-no zbójców na

dro - dze. Słysząc to dziat-ki, bie-gą wszystkie razem, za

mias-to pod słup na wzgó - rek; tam przed cudownym klę - ka - ją o-bra - zem

i za-czy-na - ją pa - ció - rek. Cału-ją zie - mię, po-tém wjmie Oj - ca,

Sy - na, i Du-cha świę - te - go, bądź pochwalo - na prze-najświętsza Trój - ca

te-raz i cza-su wszel-kie - go. Po-tém Ojcze nasz, i

Zdro-waś, i Wie - rzę, dzie-sięcio-ro i Ko - ron - ki; a kiedy ca-łe zmó -

wi-li pa-cie - rze, wyj - mą xiążecz-ki z kie - szon - ki. I li - ta - ni - ją

do Najświętszej Mat - ki, star - szy brat śpie - wa; a z bra - tem: Mat - ko Najświęt - sza

riten. **a tempo**

przyśpie - wu - ją dziat - ki, zmi łuj się, zmi - łuj nad ta - tem.

Più mosso.

W tém sły - chać tur - kot, wo - zy ja - dą

cre - scen - do

dro - gą, i wóz zna - jo - my na prze - dzie;

skoczy - ły dzie - - ci, krzyczą jak mo - - gą:
Ped ✻ Ped ✻
f
„ta - to, ach ta - to nasz je - dzie!" O - ba-czył ku - piec, łzy rado - ści
f
mf
diminuendo
Più animato.
le - je, zwo - zu na zie - mię wy - la - ta. „Ha! jak się
ma - cie ? co się u was dzie - je ? czyscie tęs - kni - ły za ta - tą ? Ma - ma czy
tr
f
tr
tr

zdro - wa? ciotu - nia, do - mo - wi? a ot ro - zynki w koszy - ku.

fp *fp* *sf* *fp*

Ten so - bie mó - wi, a ten so - bie mó - wi, peł - no ra - do - ści i

krzy - ku. „Ruszaj - cie.“ Ku - piec na słu - gi za - wo - ła „ja z dziećmi

pój - dę ku mia - stu“ I - dzie,

fp *fp*

Vivace.

Aż zbój - cy o-sko-czą do

ff

molto agitato

ko - ła, a zbój - ców by - ło dwu-nas-tu. Brody ich długie, krę-co-ne wą-

f *p* *cre - - scen - - do*

sis-ka, twarz dzi - ka, su-knia plu-ga - wa, no - że za pa-sem, miecz u bo-ku

błyska, wrę - ku o - gromna bu - ła - wa. Krzyknę-ły dziat-ki, do oj-ca przy-

pa - dły, tulą się pod płaszcz na ło - nie; tru - chle-ją słu-gi, pan struchlał

wyblad - ły, drżące ku zbójcóm wzniosł dło - nie. „Ach bierzcie

wo-zy, ach bierzcie do - sta - tek, tyl-ko puszczaj-cie nas zdro - wo, nie rób - cie

małych sie-ro-ta-mi dzia - tek, mło - dej mał żon - ki wdo - wą. Nie słucha

zgra - ja; ten wóz już wy - przę-ga, za - bie - ra ko - nie; a dru - gi pienię - dzy

krzyczy, bu-ła - wą się - ga, ów z mieczem wpada na słu - gi. W tém

Allegro moderato. Recit. a tempo.

Stoj - cie, stój - cie! krzyknie starszy zbójca, i spę - dza ban - dę precz

sf *p* *sf* *sf* *sf* *sf* *sf*

Più lento. *ad lib.*

z dro - gi; a wy - pu-ściw - szy dzie-ci i oj - ca,

sf *f* *mf* *p*

„idź-cie,rzekł,da lej bez trwo - gi.“ Kupiec dzię-ku-je, a zbójca od - powie:

p *fz* *sf*

a tempo più mosso.

„Nie dzię - kuj, wyznam ci

p

szczé - rze, pierwszy bym pał - kę strzaskał na twej gło - wie, gdy-by nie

dolce

dzia - tek pa - cie - rze. Dziat-ki spra - wi - ły że u-cho-dzisz

m.d.

ca - ło, da - rzą cię ży - ciem, da - - rzą cię zdro - wiem; im więc po -

dzię - kuj za - to, co się sta - ło, a jak się sta - ło o -

po - wiem. Zda - wna już sły - sząc o przyjeź - dzie Kup - ca,

i ja i mo - i Kam - ra - ty, tu - taj, za mias - tem, przy Wzgórku u

pp

p

słup - ca za-sia-da-liś - my na cza - ty. Dzi - siaj... nadchodzę,...

pp

un pochettino più lento

pa - trzę między chru - sty... mo - dlą się dziat - ki do Bo - ga.

ppp

ral. - - len -

Słucham; spoczątku porwał mię śmiech pusty, a po-tém li - tość i

tan. - do.

a tempo, ancora più lento

trwo - ga. Słucham, ojczy - ste przyszły na myśl stro - ny, bu-ła - wa u-

più f

cresc.

con anima *dolce*

pa - dla z rę - ki ; Ach ! ja mam Żo - nę ! i u mojej żo - ny jest ta - ki sy - nek ma -

scen - - do *f* *p*

leń - ki. Kup - cze! jedź w mia - sto, ja do la - su mu - szę, wy dziatki na ten pa -

ral - - - len - - - tan - - do

gó - rek bie - gaj - cie so - bie, i za mo - ją du - szę zmówcie też czasem pa -

Vivace.

ció - - rek.

f

Andrzejowi Smolikowskiemu.

RYBKA.

Ballada.

Agitato. ♩=144.

S. Moniuszki.

Śpiew.

Fortepian.

pp

pp

OPOWIADANIE.

Od dwo - ru spod la - sa, z wioś - ki, smut -

pp murmurando

Sztych i druk, C. G. Rödera w Lipsku.

- - na wy-bie - ga dzie - wi - ca, rospuś - ci - - ła na wiatr

włos - ki i łza - mi skropi - ła li - ca.

Przy - bie - ga na ko - niec łącz - ki gdzie w je -

zio - ro w pa - da rze - - ka, za - ła mu - je bia - łe

rącz - - ki i tak ża - ło - śnie na rze - - ka:

ral - len - tan - - do

Allegretto. ♩. = 60.

ŚPIEW

„O wy co mieszka - cie w wo - dzie, sio - stry

mo - je Świ - te - zian - ki, słu - chaj - cie w ciężkiej przy - go - dzie

riten. a tempo

gło-su zdradzo-nej ko-chan-ki. Ko-cha-łam pa-na tak szczé-rze, przy-

riten. mf a tempo

się-gał mię za-slu-bić, dziś xięż-nę za żo-nę bie-rze, u-

bo-gą Kry-się chce zgu-bić! Niech-że

pp

so-bie ży-ją mło-dzi, niech się z nią o-błud-nik pieś-ci, niech

tyl-ko tu nie przy-cho - dzi u-rą-gać się z mych bo-leś - ci. Dla

fp *p*

o - puszczo-nej ko-chan - - ki cóż po - zo-sta-ło na

świe - cie? Przyj-mi - cie mię Świ-te - zian - ki; lecz mo-je

pp

Agitato. ♩= 144.

OPOWIADANIE

dzie-cię... ach mo-je dzie - cię!... To mó - wiąc rzew-nie za-

f *f*

pła - cze rącz - ka - mi o - czy za - sło - ni i

ff

z brze - gu do wo - dy ska - cze i w by - strej nu - rza się

to - ni.

sf

♩= 112.

OPOWIADANIE.

wo - dzie ob - ra - ca kro - ki, gdzie ło - za gęs - to sple - cio - na

cresc. *fp* *pp*

wzdłuż wykręco - nej za - to - ki o - kry - ła rze - ki ra - mie - na.

Tam sta - je w ciemnym za - kąt - ku, pła - cze i wo - ła: nie - ste - ty! ach

tr

lento

któż da pier - si dzie - ciąt - ku! ach! gdzie ty Kry - siu ach gdzie - ty?

colla parte

ŚPIEW *più lento* *ad libit.*

pp

Tu jestem w rzece u spo - du, ci - chy mu głos od - po - wia - da, tu - taj

pp

ca - ła drżę od chło - du a żwir mi ocz - ki wy - ja - da! przez

a tempo ♩=112.

żwir przez os - tre ka - musz - - - ki fa - le gwałtow - ne mnie

dolcissimo

nio - - - są, po - karm mój ko - ral - ki, musz - ki,

a za-pi - jam zim-ną ro - sę."

pp *di - mi - nu - en - do*

OPOWIADANIE.

Lecz słu - ga, jak na po - czą - - ku, tak wszyst-ko wo - ła: „nie-

pp

ste - - ty! ach któż da pier - si dzie - ciąt - - ku? ach

gdzie - ty, Kry - siu, ach gdzie - ty?"

f

una corda

ppp

Ped

Allegro. 𝅗𝅥=72.

W tem się cóś z lek - ka po - trą - - ci śród krysz - ta-ło wej prze-

dolcissimo

Ped

zro - - czy, wo - da się z lek - ka za - mą - ci,

Ped

ryb - ka nad wo - dę pod-sko - czy, i jak skał - ka płas - kim

Ped

bo - kiem, gdy z lek - kich rąk chłop - ca pierz - chnie;

tak na - sza ryb - ka pod-sko - - kiem mo - kre ca-łu - je po-

wierz - chnie. Zło - té - mi plam - ki na-dob - - na, kraś - ne

ma po bo - kach piór - ka, głów - ka jak na-parstek

drob - - na, o cz - ko drob - ne jak pa - ciór - - ka.

W tém ry - bią łus - kę od wi - - nie, spój - rzy dzie - wi - cy o czy - ma; z gło - wy jas - ny włos wy - pły - - nie, szyj - ka cieniuch - na się wzdy - ma.

rallent.

a tempo *un poco più lento.* ♩. = 72.

Na li-cach ró-ża-na kra - - sa, pier-si jak jab-łuszka mlecz - - ne

p

ry-bią ma ple-twę do pa - sa, pły-nie pod chrusty nad - rzecz - - ne

i dzie-cię bie-rze do rę - ki, u bia - łe - go ło - na tu-li,

Lu - - li, wo - ła, mój ma - leń - - - ki!

pp

lu - - li, mój ma - leń - ki, lu - - - li."

pp

p

Gdy dzie-cię pła - kać prze - sta - ło; za - wie - sza kosz na ga - łę - - zi

p

i zno-wu scis-ka swe cia - ło i głów kę na - dob - ną zwę-zi. Zno - wu

łus - ki ją po - wle - ką, od bo - ków od-sko - czą skrzel - ki,

plus - ka i tyl - ko nad rze - ką ki - pią - ce pę - kły bą -

bel - ki.

accelerando

un poco più mosso

a tempo

Tak co wie - czo - ra, co

ran - ka, gdy słu - ga sta - nie wza -

kąt - ku, wraz wy - pły - wa Świ - te -

zian - - - ka, że - by dać pier - - si dzie-

ciąt-ku.

Lento.

Za cóż jed-ne-go wie-czo - ra nikt nie przycho-dzi na-smu-gi?

Już zwykła prze-mi-ja po - ra, nie wi-dać z dziecięcym slu-gi. Nie może

♩.= 72.

on przyjść tą stro - ną, mu - si za - cze - - kać tro - szecz - kę, bo

właś - nie te - raz Pan z żo - ną po - szli prze - chadz - ką nad rzeczkę.

Wró - cił się, cze - kał z da - le - ka, za gęs - tym u siadł - szy krza - kiem, lecz

próż - no cze - ka i cze - ka, nikt tym nie po - wra - cał szla - kiem. Wsta - je

più mosso

i dłoń w trąb - kę zwi - nął, i pa - trzył przez pal - ców szpa - - re,

riten.

a - le i dzień już prze - mi - - nął, i mro - ki pa - da - ją

riten.

a tempo I°

sza - re, Cze - kał dłu - go po za - cho - dzie, a gdy noc gwiazdy za -

a tempo I°

pa - la, zbli - ża się z lekka... zbli - ża ku wodzie i śle - dzi o - czy - ma zda - -

Agitato. ♩= 144. *Recit.*

la. Prze - bóg! cu-dy czy moc piek-ła! u-de-rza go wi - dok

f *f*

no-wy, gdzie pierwéj rze-czuł-ka cie-kła, tam su-chy pia - sek i

sf *sf*

ro-wy. Na brze - gach po - rozrzu - ca-na wa - la się o-dzież bez

f *p* *ac - ce - le - cre -*

ła-du, a-ni pa-ni, a-ni pa-na, nie wi-dać ni-gdzie ni śla -

ran - do scen - do *f*

a tempo I°

du. Tyl - ko z za-to - ki po - ło - wą sterczał wiel - ki gła - zu ka - wał i

a tempo I°

fp

tyl - ko swo - ją bu - do - wą dwa ludzkie cia - ła u - da - - wał.

un poco rall.

♩ = 112.

più lento

Zdu - mie - wa się wier - ny słu - ga, roz - pierz - chłych my - śli nie

p

zło - wił; prze - szła go - dzi - na i dru - ga, nim wreszcie słówko prze-

ancora più lento

p

pp

p tempo primitivo

pp

mó - wił. „Kry - siu!" za - wo - ła: e - cho mu Kry - siu od

pp staccato

tr

po - wie, lecz próż - no pa - trzy do ko - ła, nikt - nie po - ka - zał się

wro - wie. Pa - trzy na rów, i na gła - zy, o - trze pot na li - cu

zbladłem i kiw - nie gło - wą trzy ra - zy jakby chciał mówić: już

dolcissimo

zgad - łem. Dzie-ciąt - ko na rę - ce bie - rze, śmie-je się dzi-kim u-

śmie - chem, i od - ma-wia - jąc pa-cie - - rze wra - -

ad libit.

- - ca do do - mu z po - śpiechem.

♩= 144
piu mosso

p

cre - - scen - - - do

f *ff*

Helenie z Szymanowskich Malewskiej.

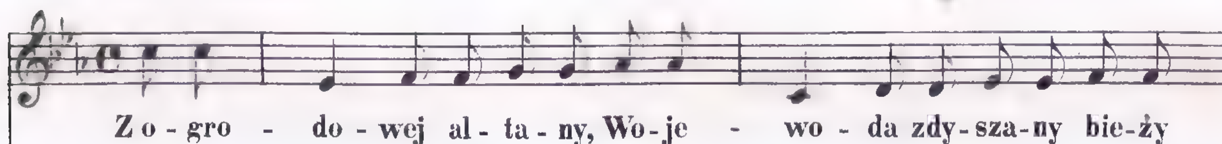
CZATY
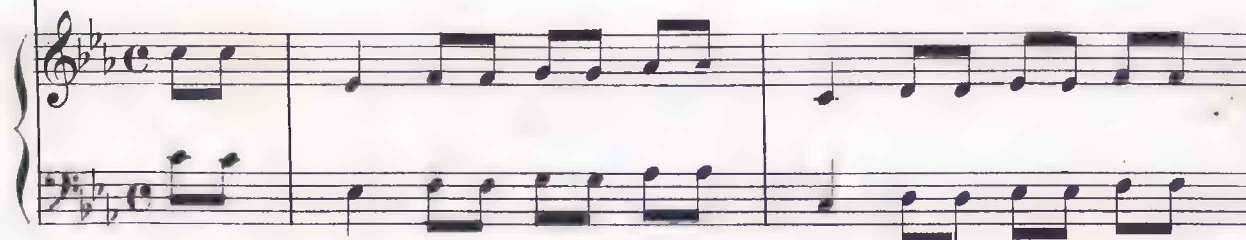
Molto agitato.

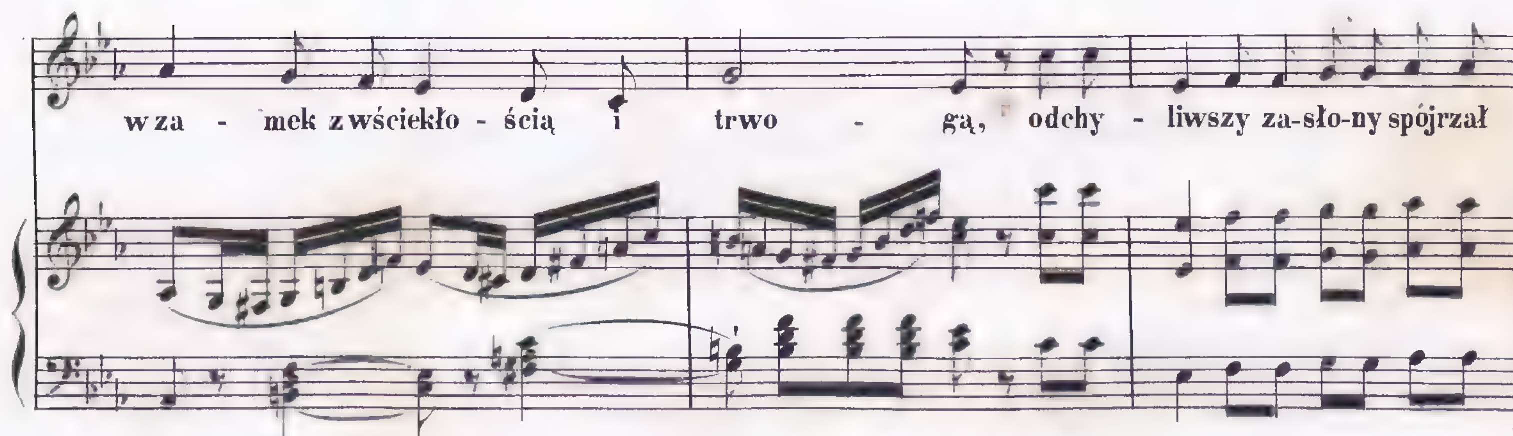
St. Moniuszki.
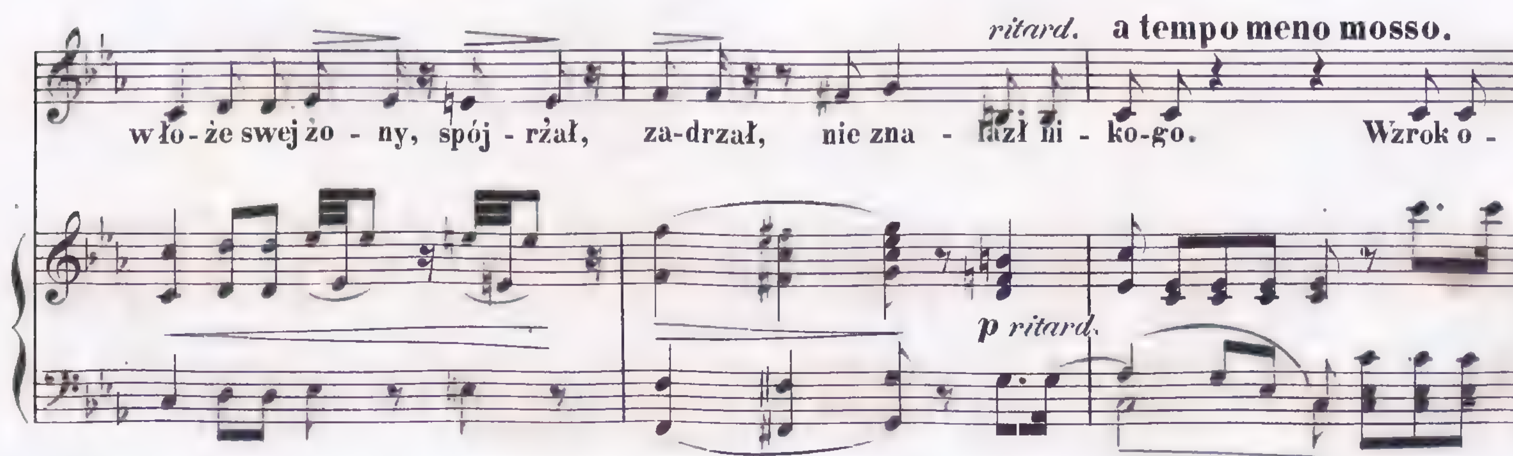
Głos.

Fortepian.

pu - ścił ku ziemi i rę - ka - mi drżącemi si - we wą - sy po - krę - ca i du - ma, wzrok od-
tr
tr
ło - ża odwrócił, w tył wy - lo - ty za-rzucił i za - wo - łał ko-za - ka Na - u - ma „Hej ko-
tr
tr
sf sf sf sf
f
za - cze ty cha-mie, cze - mu w sa - dzie przy bramie nie-ma no - cą ni psa, ni pa -
ff
choł - ka! Weź mą tor - bę bor-suczą i jan - czar - kę haj-duczą i mą strzel-bę gwintów - kę z dejm
sf
sf
tr

z kołka.“ Wzię - li bro - nie, wy-

p

pad - li, do o - gro - du się wkrad - li, kędy

di - - - mi - - - nu

Allegretto.

szpa - ler al - ta - nę po - ras - ta Na dar - nio - wém sie - dzeniu, cóś bie-

- en - - do

le - - je się wcie - niu, to sie - działa wbie - liź - nie nie - wias - ta, je - dną

rę - ką swe o - czy kryła wpuk - lach war - ko - czy i pierś

. kry-ła pod rą-bek bie - - liz - ny, dru - gą rę - ką od ło - na od - py -

pp

pp

cha - ła ra - mio - na klę - czą - ce - go u ko - lan męsz -

fp

a tempo più animato, sempre piano.

czyzny.

p

Ten ścis - ka - jąc ko - la - na mó - wi do niej. „Ko -

cha - na! więc już wszyst - ko, jam wszyst - ko u - tra - - - -

ził? na - wet two - je spój - rze - nie, na - wet rę - ki ściś - nie - nie, Wo - je -

cre - - scen - - do

f

wo - da już z gó - ry za - pła - - cił. Ja choć

f

p

z ta - - kim za - pa - łem ty - le lat cię ko -

cha - łem, bę - dę ko - - chał i ję - - czał da -

le - - - - - ki; on nie ko - chał, nie ję - czał, tyl - ko

trzo - sem za - brzę - czał, tyś mu wszyst - - - ko od -

f

f

da - - ła na wie - - - - - - ki.
Co wie -
czo - raz on bę - dzie, to - nąc w pu - chy ła - bę - dzie, sta - ry
łeb na twém ło - nie ko - ły - - - - - sał i z twych
p

li - ców ru - mia - nych, i z twych us - tek ró - żan - nych mnie wzbro -

cre - - - - - - scen - - - - - - - do

f

nio - - ne ros - ko - sze wy - sy - - - - sał! Ja na

f

p

wier - - nym ko - ni - ku, przy księ - ży - - ca pro -

p

my - ku bie - gnę do___ cię przez desz - cze i sło - - - -

Più mosso.

f

ty, by cię - wi - tać spój - rze - niem, by po - żeg - nać ży - cze - niem do - brej

cre - - - scen - - do

f

(stłumionym głosem) *lento e pp*

p

no - cy i dłu - giej piesz - czo - - - ty! do - brej

p rallentando

Presto.

no - cy i dłu - giej piesz - czo - - - ty!"

Presto.

f

lento p

O - na ni - - by nie słu - cha, on jej szep - - ce do

pp

pp

u - cha no - we skar - gi czy no - we za - klę - cia, aż wzru -

pp pp

ancora più lento

szo - na, ze - mdlo - na, o - pu - ści - ła ra - mio - na i schy - li - ła się

Tempo I. pp

wje - go ob - - je - cia. Wo - je - wo - da z ko - za - kiem przy - klę -

p

knę - li za krzakiem i do - by - li z za - pa - sów na - bo - - je i od -

pp pp

gry-zli zę-ba-mi i przy-bi-li sztę-fla-mi pro-chu garść i gran-ku-lek we-
dwo-je. „Pa-nie! Ko-zak po-wia-da, ja-kiś bies mię na-pa-da, ja nie
mo-gę za-strze-lić tej dziew-ki, gdym pół-kur-cze od-wo-dził, zi-mny
dreszcz mię przecho-dził i sło-czy-ła się łza do pa-new-ki." „Ci-szej

ple - mie haj - du-cze ja cię pła - kać na - u - czę masz tu z pro - chem lesz-czyń - skim sa -
kiew - kę, podsyp za-pał co żywo sczyść pa-znogciem krzesiwo, potem pal - nij w ten łeb, lub w tę
tr f
Più mosso.
p
p
dziewkę. Wy żej! wpra - wo! pomа - łu!
p
accelerando ma sempre piano
cze kaj me - go wy - strza łu! pier-wiej mu - si do - stać w łeb pan
cresc.

Lento.

mło - dy! Ko-zak od - wiodł wy-ce-lił, nie-cze - ka - jąc wystrze-lił i u-

f *p*

Allegro vivace.

go - - - dził w sam łeb Wo - je - -

f

wo - - - - - dy.

ff tr tr

Wincenciе z Żółkowskich Zawadzkiej.

DO NIEMNA.

Sonet.

Andantino.

St. Moniuszki.

Głos.

Fortepian.

p

Nie - mnie, do-mo - wa rze - ko mo - ja! gdzie są wo - dy,

kto - re nie - - gdyś czerpa - łem w nie - mo-wlę - ce dło - nie;

na któ - rych po - témwdzikie pły - wa - łem u-stro - nie,

ser-cu niespo - koj-ne-mu szu-ka - - jąc o-chło - dy, ser - - -

cu nie-spo - koj-ne - mu szu - ka - jąc o-chło - dy.

f *p* *sf*

Tu Lau - ra, pa - trząc z chlu - bą na cień swej u - ro - dy,

pp

un poco

lu - bi - ła włos za - pla - tać, i zakwie - cać skro - nie;

più f

ppp

tu o - braz jej ma - lo - wny w sre - brnej fa - li ło - - - nie

pp

łza - mi nie - raz mą - ci - - - łem,

sf

za - pa-le - niec mło - - - - - - - - - - - - - dy.
f
di - mi - nu - en - do
p
Nie - - mnie, do-mo - wa rze - ko, gdzież są tam - te zdro - je,
p
rallent.
a z nié-mi ty - le szczę - ścia, z nie - - mi na-dzie-i tak wie - le?
Un poco più lento.
Tempo I.
p dolce
Kę - - dy są mi - - łe la-tek dzie-cin-nych we-se - - le?
pp
dolciss.
8
tr

cre - - scen - - do
gdzie są mil - sze burz - li - we - go wie - ku nie - po - ko - - - - je?
cre - - - - scen - - - - do
f
kię - dy jest Lau - ra mo - ja, gdzie są przy - ja - cie - le? Wszystko
f
ff
lento.
ad libit.
prze - - - szło, a cze - muż nie przej - dą łzy
f
fp
mo - - - - - je!
p
rallent.

Pannie Paulinie Rivoli

ARTYSTCE OPERY POLSKIEJ.

PIEŚŃ Z WIEŻY.

St. Moniuszki.

Lento. *ad libitum*

Głos.

Fortepian.

p

Któż me westchnie-nia,

kto me łzy po-li-czy?

a tempo.

czy już tak dłu - - gie

p

prze-płaka-łam la - ta, czy ty-le w piersi-ach i o - czach go-ry - czy,

fp

że od mych west - chnień po - rdze-wia - ła kra - ta?

Gdzie łza u - pa - - dnie wzim - ny głaz prze - cie - ka,

più lento.

jak gdy - by wser - ce do - bre - go czło - wie - -

Tempo I.

ka.

Jest wiecz - ny o - gień w Zam - ku Swen - to - ro - ga,
ten o - gień ży - wią po - boż - ne kapła - ny;
jest wiecz - ne źró - dło na gó - rze Men - do - ga,

to źró - dło ży - wią śnie - gi i tu - ma - ny;

nikt mo - jch west - chnień i łez nie pod - sy - - ca,

a do - tąd bo - li ser - ce i źre - ni - - - ca.

rallen.

Un poco più mosso.

p dolce

pp

Piesz - czo - ty oj - - - ca

mat - ki u - ściś-nie - nia, za - mek bo-ga - ty, kra -

i - na we-so - ła, dni bez tęs-kno - - ty,

no - cy bez marze - nia spo - koj - nośé na - - kształt ci -

che - go a - nio - ła, we dnie i wno - cy, na

po - lu i wdo - mie strzeg - ła mię zbli - ska,

rallent. **a tempo.**

cho - ciaż nie - wi - do - mie.

sf

Trzy pię - kne cór - ki by - ło nas u mat - ki,

Ped. * Ped. *

a mnie naj - pier - wej żą - da - no wza - mę - ście;

mło - dość szczęśli - wa, szczę - śli - we dos-tat - ki,

któż mi powie - dział że jest in - ne szczę ście?

Pię - kny młodzień - cze! na cóś mi po-wie - - dział

to - - czém w Li - twie nikt pier - wiej nie wie - dział.

un poco più lento sempre piano

O Bo - gu wiel - kim, o

pp

jas - - nych a - nio - łach, mia - stach kamien - nych,

kę - dy wia - ra świę - ta, gdzie lud wbo-ga - - tych

modli się Kościo - - łach, i kę - dy dzie - wic słu -

accelerando e cresc.

cha - ją Xią-żę - - ta, wbo - ju wa-lecz - ni, jak

cresc.

pp rallent. e dimin.

na - si ry-ce - rze, czu - li wmi-ło - ści, jak

rallent.

na - si pa - ste - - - - - rze.

di - mi - nu - en - do

Gdzie człowiek, zie - mne zrzu - ci - wszy po - kry - - cie,

zdu - szą u - ła - - ta po roskosz - ném Nie - - - - bie.

m.d. m.g. ral - len - tan - do

Più mosso. *con anima*

f Ach! ja wierzy - łam,

f

J.Z.15.(5.)

bo nie-bie - skie ży - cie już prze - czu - wa - łam,

rall.

gdym uj - rza - ła cie - - bie.

rall. *accelerando*

a tempo, *un poco agitato*

Ach, od - tąd ma - rzę w do - brych i złych lo - sach

p

tyl - ko o to - - bie, tyl - ko o nie - bio - sach.

Krzyż na twych pier - siach o - czy me — wese - lił,

f

w nim o - glą - da - - łam przysz - łe szczę - ścia ha - sło. Nie -

ste - - ty! z Krzy - ża gdy pio - run wystrze - lił,

wszyst - ko do ko - ła u - ci - chło, za - ga - sło.

Nie nie ża-łu - - ję. choć łzy gorz - kie le - ję.

p cre - - - - - - - - scen - - - - - - - - do

Più lento.

boś wszyst - ko od - - - jał, zo -

f *p dolce*

sta - wił na - dzie - - - - - ję..

p *rall.* *pp*

fp

SEN.

St. Moniuszki.

Larghetto.

Głos.

Fortepian.

p

Chociaż zmuszona będziesz mnie porzucić, jeżeli serca nie zmienisz w kochaniu, rzucając nawet niechciéj mnie zasmucić, i rozstając się nie mów o roz-

pp

pp

sta - niu! Przed smutném ju - trem niech jesz - cze z wie - czo - - ra, os - tat - nia

pp

spły - nie na piesz czo - tach chwil - - ka: a kie - dy przyj - dzie roz - sta - nia się

f p

po - ra, wten - czas tru - ciz - ny daj mnie kro - pel kil - ka. Do ust twych

pp pp

u - sta przy - cis - nę, po - wie - ki za - my - kać nie chcę, gdy mię śmierć za -

mro - - czy: nie chaj roz - ko - sznie u - sy - piam na wie - - ki ca-łu-jąc

li - ca, pa-trząc w two - je o - - czy. A po dniach wie - lu, czy po la-tach

wie - lu, kie - dy mi ka - żą mo-gi - łę po - rzu - - cić, wspomnisz o

two - im sen-nym przy-ja - cie - lu, i zstą-pisz z nie-bios a - by go o - -

cu - - cić. Zno-wu mię zło - żysz na twém ło - nie bia - łém, zno - wu mię

ra - mię ko-cha - ne o - to - - czy, zbu-dzę się, my - śląc że chwil - kę drzé-

ma - - łem, ca-łu-jąc li - ca patrząc w two - je o - - czy, całując li - - - ca, pa-trząc w twoje

o - - - - czy.

f *sf* *sf* *pp*

PIESZCZOTKA.

Scherzando.

St. Moniuszki.

Głos.

Fortepian.

p

p

f

Mo-ja piesz-czot-ka gdy w we-so-łéj chwi-li, pocz-nie szcze-bio-tać i
Lecz mo-wy ży-wość gdy oczki za-pa-li, i pocz-nie moc-niéj ja-

kwi-lić i gru-chać, tak mi-le gru-cha, szcze-bio-ce i kwi-li, że nie chcąc
go-dy ró-żo-wać: per-ło-we ząb-ki bły-sną śród ko-ra-li, ah! wtenczas

słów-ka żad-ne-go po-stra-dać, nie śmiem prze-ry-wać, nie śmiem od-po-wia-dać,
śmie-léj w o-czę-ta po-glą-dam, u-sta po-my-kam i słu-chać nie żą-dam,

i tyl-ko chciał - bym słu - chać, słu - chać, słu - chać, i tyl-ko chciał - bym
tyl-ko ca - ło-wać, ca - ło-wać, ca - ło - wać, tyl-ko ca - ło-wać, ca - ło - -

słu - chać, słu - chać i tyl-ko chciał-bym słu - chać.
wać, ach! tyl-ko ca - ło-wać, ca - ło - - wać.

Coda.

D.S.

WILIJA.

Andante.

S. Moniuszki.

Śpiew.

Fortepian.

p

1. Wi - li - ja na - szych stru - mie - ni ro - dzi - ca,
2. Nie - men w gwał - to - wne po - chwy - ci ra - mio - na,

sempre legato

Dno ma zło - ci - - ste i nie - bies - kie li - ca;
Nie - sie na ska - ły i dzi - kie prze - stwo - rza

Sztych i druk, C. G. Rödera w Lipsku.

Pię - kna Li - twin - - ka co jej czer - pa wo - dy.
Tu - li ko - chan - - kę do zim - ne - go ło - na,

sf

Czyst - sze ma ser - ce, ślicz - niej - - sze ja -
I gi - ną ra - - - zem wgłę - bo - ko - ściach

sf

go - dy. Wi - - li - ja wmi - łej Ko -
mo - rza. I cie - bie rów - nie przy

wień - skiej do - li - nie, Śród tu - li - pa - - nów
cho - dzień od - da - li z oj - czy - stych do - - lin,

i nar - cy - sów pły - nie; U nóg Li - twin - ki kwiat
o Li - twin - ko bie - dna! I ty u - to - niesz

na - szych mło - dzia - nów od róż kraś -
w za - po - mnie - nia fa - li. A - le smu -

niej - szy i od tu - li - pa - nów.
tniej - sza, a - le sa - ma je - dna.

ff *sf*

Wi - li - ja gar - dzi do - li - ny kwia - ta - mi,
Ser - ce i po - tok o - strze - gać da - re - mnie,

Bo szu - ka Nie - - mna swe - go ob - lu - bień - ca;
Dzie - wi - ca ko - - cha, i Wi - li - ja bie - ży;

f sf p

pp
Li - - twin - ce nu - - - dno mię - dzy Li - twi-
Wi - - li - ja zni - - - kła wu - ko - cha - nym

pp

na - mi, Bo u - ko - cha - - ła ob -
Nie - - mnie, Dzie - - wi - ca pła - - - cze

pp

ce - go mło - dzień - ca.
w pu - stel - ni - czej wie - ży.

Bo u - ko - cha - ła ob -
Dzie - wi - ca pła - - cze
ce - go młodzień - ca.
wpu - stel - ni - czej wie - ży.
p
f
D. S.
pp
D. S.